"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ତୁମର ବିକାରୀ ସଂକଳ୍ପ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବ ଏବଂ ଆତ୍ମା ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୁନିଆର କେଉଁ ରାସ୍ତା ବିଷୟରେ ବିଲକୁଲ୍ ଜଣାନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ବା ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ରାସ୍ତା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । କେବଳ ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି କହିଚାଲିଛନ୍ତି, ସମ୍ମିଳନୀ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କେବେ ଥିଲା ଏବଂ କିପରି ହୋଇଥିଲା । ତୁମେମାନେ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ଆପଣ କେବେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଦେଖିଛନ୍ତି ? ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହୋଇଥାଏ ? ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝନ୍ତୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ପକ୍କା କର ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଦେଖୁଛି । ଯେପରିକି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ (ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ) ଦେଖୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଥାଏ, କଥା କହିଥାଏ । ଭ୍ରୁକୁଟୀ ହିଁ ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ ଅଟେ, ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏହି ଭାଇ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ନିଜର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକାରୀ ଖିଆଲ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିର ଅଭ୍ୟାସ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ କାନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଥାଏ । ଚଳପ୍ରଚଳ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି ପକ୍କା ହେଲେ ହିଁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଖିଆଲ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଷୟବସ୍ତୁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତଃ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ ହୋଇ ଚାଲିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ଶକ୍ତି ଆସିବ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତ ସବୁବେଳେ ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ପକ୍କା କର ତେବେ ଜାଣିବ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଛୁ । ତେବେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଏବଂ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମଧ୍ୟରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକାରୀ ଖିଆଲ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ଧରତ୍ରିର ତାରକା, ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଆତ୍ମା ତାରକା ଅଟୁ, ଏହି ଶରୀର ଆମକୁ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛୁ ପୁଣି ଆମକୁ ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାର ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥାଆନ୍ତି । ଏପରି କେବେ ବି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଯିଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତ ରଜୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବୁଦ୍ଧଦେବ ବା ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଶରୀରରେ ଭଗବାନ ଆସିବେ, ଏଭଳି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ଏହି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବେ ନା । ସିଏ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମୟରେ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସଂଗମଯୁଗର ମଧ୍ୟ ନାମ ରହିଛି, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ବାବା ଅଥବା ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଅ । ଭାରତରେ ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏକମାତ୍ର ଅଦ୍ୱୈତ ଧର୍ମ ଥିଲା । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ତ ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ତେବେ ସିଏ କିଭଳି ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତାହାର ସ୍ପଷ୍ଟିକରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଉପରେ ହିଁ ସମସ୍ତ କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଏଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଅଛି । ବାବାଙ୍କର ଏହି ମହିମାପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ସତ୍ୟ କଥା, କିନ୍ତୁ ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ବାବା ତୁମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ତ ଛୋଟ ପିଲା ହେବ, ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ନର କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଚିତ୍ର ଉପରେ ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଶଙ୍କରାଚାର୍ୟ୍ୟ ତ ରଜୋପ୍ରଧାନ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା ହିଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କର

ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଉପରେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି, ବ୍ରହ୍ମା ଯୋଗରେ ବସିଛନ୍ତି । ଶଙ୍କରଙ୍କର କଥା ତ ଅଲଗା । ସିଏ ବଳଦ ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ଏଠାକୁ ଆସି ସବୁକିଛି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି, ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, ତାହା ତ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଏଭଳି ବିଚାର ଆସୁଛି । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମେମାନେ ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଯିଏ ଶିବଙ୍କର ଅଥବା ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ସେମାନେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ତୁରନ୍ତ ମାନିଯିବେ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତି ବା ବିଜ୍ଞାନକୁ ମାନୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁ କଥା ପଶିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାଲମ୍ବୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଏକଥା ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଧର୍ମରୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଏହି ଧର୍ମକୁ ଫେରି ଆସିବେ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୁମକୁ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ତେବେ ଦେବତାଧର୍ମର ଅଥବା ବହୁତ ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ଭକ୍ତମାନେ ନିଜର ଧର୍ମରେ ବହୁତ ପକ୍କା ରହିବେ । ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ବଡ ଧନବାନମାନେ ତ ଏଠାକୁ କେବେ ବି ଆସିବେ ନାହିଁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ବିରଲା, ଏତେ ସବୁ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାର ଫୁରସତ୍ ହିଁ ନାହିଁ । ଏମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସାରା ଦିନ କେବଳ ଧନ୍ଦାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ବହୁତ ପଇସା ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଧନ ମିଳୁଛି । ଏହା ଦେବତାମାନଙ୍କର କୃପା ଅଟେ ।

ଯଦି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ କେହି ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଅ । କୁହ, ତୁମେ ଯଦି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ କେବଳ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଥିଲା । ଅମୁକ ତାରିଖରୁ ଅମୁକ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜଧାନୀରେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ପରେ ପୁଣି ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁର ଆଧାର ଏହି ଚିତ୍ର ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, ତେବେ ତୁମେ କେଉଁଆଡେ ଯିବ ? ତୁମେ ନିଜ ଘର ପରମଧାମକୁ ତ ଜାଣିନାହିଁ, ଆମେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ, ତାହା ହିଁ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ସେହି ଦୁନିଆ ଏଠାରେ ନାହିଁ, ତାକୁ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱ କୁହାଯାଉଛି । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ହେବ, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଏଠାକୁ ତ ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ଗରୀବମାନେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେଏହି ରାସ୍ତା ତ ବହୁତ ଭଲ, ମୁଁ ତ ଏହି ରାସ୍ତା ଖୋଜୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏହି ରାସ୍ତା ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନଥିଲା, ତେଣୁ ଖୋଜିବି କିପରି ? ଏପରି କେହି ବି ଜଣେ ନ ଥିବେ ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା ଏବଂ ଜୀବନନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବିଷୟରେ ଜଣାଥିବ । ଶାନ୍ତି-ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି କେବେ ଥିଲା, କିପରି ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା, କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । କେତେ ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ତୁମେ କେବେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଦେଖିଛ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନା ହୁଏ ? ତୁମେ ପ୍ରଜାମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କାହିଁକି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛ! ସମ୍ମିଳନୀ କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ଜବାବ କେଉଁଠାରୁ କିଛି ହେଲେ ବି ମିଳୁନାହିଁ । ବତ୍ତର୍ମାନ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବାର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଯଦି ସେଠାରେ ବି ଅଶାନ୍ତି ରହିବ ତେବେ ଶାନ୍ତି କେଉଁଠାରେ ମିଳିବ । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ତୁମକୁ ଏତେ ସମୟ କହିବାକୁ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ଏବେ ସେମାନଙ୍କର ଶୁଣିବାର ସମୟ ଆସି ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସୌଭାଗ୍ୟ ଦରକାର । ତେଣୁ ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାର ହକଦାର ହେଉଛ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ କେହି ବି ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ ତୁମକୁ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ହିଁ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ତେଣୁ ଏଠାରେ, ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଆସ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ତେବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କେବଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଥିଲା । ତେବେ ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପରେ ପୁଣି ରାବଣ ବଂଶୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ରାବଣର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ଏଠାରେ ତ ବଡ-ବଡ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଅମୁକ ଅଟେ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହ ଏମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା, ସେହି ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଚିତ୍ର ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ବାକି ଏତେ ସବୁ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ଯାହା ସବୁ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ଅନେକ ଲୋକରେ ମୂଷା ମରେ ନାହିଁ.... ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଚିତ୍ର ସବୁ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ ହସ କୌତୁକର ମଡେଲ ଅଥବା କଥା ସବୁର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ଯାହାକୁ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମୂଳକଥା ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାରିଯାଇଥାଏ । କୋଚିତ୍ କେହି କେହି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ବାବା ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଏହିମାନଙ୍କର ହିଁ ହେଉଛି । ଏଠାରେ ତ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଆଯିବ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିତ୍ର କିପରି ରଖାଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ନାମ ରଖାଯାଇଛି ନା । କିନ୍ତୁ ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ ଜଣଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇବେ କି ? ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍କୁଲ ଅଟେ । ଗୀତାରେ ସ୍କୁଲର ରୂପ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ତ ଛୋଟ ପିଲା ସିଏ ପୁଣି କିପରି ଗୀତା ଶୁଣାଇବେ, ଏହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କାମରେ ଆସିପାରିବ । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆଣିବା ଉଚିତ୍ । ତା' ପରେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଉପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି ମାଗୁଛ ଏହା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ଜାଣିଗଲଣି, ପ୍ରଥମେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ତୁଚ୍ଛ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ହେଲେ ବି କାହାର ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ନ ବୁଝିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଗକୁ ବଢିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଏହାକୁ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି, ଏହା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ସମୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଦେଖ ଯଦି କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଛାଡି ଦେବା ଦରକାର । ଏଥିରେ ବୁଝାଇବାବାଲା ବହୁତ ଚତୁର ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଯଦି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମାତାମାନେ ରହିବେ ତେବେ ବହୁତ ଭଲ, ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେହି ବିରକ୍ତ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ କିଏ-କିଏ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବାରେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି । ମୋହିନୀ, ମନୋହର, ଗୀତା—ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଉପରେ ଏକଦମ ପକ୍କା କରାଇବା ଦରକାର । କୁହ, ତୁମେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ ତେବେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ ଯାଇପାରିବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଉଭୟ ମିଳିଯିବ । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଯିବେ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବେ । ତୁମକୁ ବହୁତ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଚିତ୍ର ହେଲା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର । ଏମାନେ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଏହି କଥା କେବଳ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଆସିପାରିବ । ଯଦିଓ ଜ୍ଞାନକୁ ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି କହି, ପାଦ ତଳେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଛାଡି ନଥାଏ । ବାବା ଯିଏକି ଏତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏଠାକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ଖୁସିରେ ତୁମର ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଁ ଏହିଭଳି ହେଉଛି, ମୁଁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ଯେତେବେଳେ ଭିତରକୁ ଆସେ ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖେ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ଖୁସି ହୁଏ । ଓହୋ! ବାବା ଆମକୁ ଏହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି । ବାହାଃ ବାବା ବାହାଃ । ଲୌକିକରେ ଯଦି କାହାର ପିତା ବଡ ପଦବୀରେ ଥାଆନ୍ତି ତେବେ ପିଲା ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୋର ପିତା ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ ଏହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏକଥା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । "ମାୟା ବହୁତ ସମ୍ମୁଖୀନ କରୁଛି" । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ଭାଇ-ଭାଇ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖ, ଯଦି ତୁମେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖିବ ତେବେ ତୁମର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ ନାହିଁ । ମନରେ ସେତେବେଳେ ବିକାରୀ ଭାବନା ଆସିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିନଥାଅ, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଭଲ ଭାବରେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ରହିପାରିବେ । ଯଦିଓ ବିଳମ୍ବରେ ଆସୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବେ, ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ସମସ୍ତ ଇତିହାସ ଶୁଣିଛ ଯେ ଏମାନେ କିପରି ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିଥିଲେ । ରାତି-ରାତି ପଳାଇ ଆସିଥିଲେ । ପୁଣି ଏତେ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଳନା ହୋଇଥିଲା, ଏହାକୁ ହିଁ ଭଟ୍ଟୀ କୁହାଯାଉଛି । ପୁଣି ଭଟ୍ଟୀରୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ବାହାରିଗଲେ, ଏହା ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ଏହି ବାବା ତୁମକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଈଶ୍ୱର ପିତା ତୁମକୁ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଇଏ କେତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପୁଣି ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ମୋଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦରିଦ୍ରରୁ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତେଣୁ ବାବା ଏଠାକୁ ବହୁତ ରୁଚିର ସହିତ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଅଗଣିତ ଥର ଆସିଥିବେ ମଧ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜି ତୁମେ ମୋଠାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ରାମଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ ପୁଣି ରାବଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ରାଜ୍ୟକୁ ହରାଉଛ, ଏହା ହିଁ ଖେଳ ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏହି ଅଭ୍ୟାସକୁ ନିରନ୍ତର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ପାଠପଢାର ଲକ୍ଷ୍ୟ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ)ର ଚିତ୍ର ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଅ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶୁଭଭାବନାର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ ।
ଯେକୌଣସି ସେବା କର ନା କାହିଁକି ସେଥିରେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସହଯୋଗର ଭାବନା ରହିବା ଉଚିତ୍, ଖୁସିର ଭାବନା ବା ସଦ୍ଭାବନା ରହିବା ଉଚିତ୍ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସହଜରେ ସଫଳ ହେବ । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତ କେହି ଯଦି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଥିଲେ ତେବେ ସାରା ପରିବାରର ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭଭାବନାର ସହଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ । କୌଣସି ବି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନା ନିଅ । ନିଜ ଭିତରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଶକ୍ତି ଭରପୁର କର ତେବେ ଯାଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଫଳ ମିଳିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେପରି ବାବା ସବୁବେଳେ ଜୀ ହାଜିର କରିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତୁରନ୍ତ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜୀ ହାଜିର, ଜୀ ହଜୁର (ଆଜ୍ଞା ହଁ) କର ତେବେ ପୁଣ୍ୟର ପୁଞ୍ଜି ଜମା ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ସଦା ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହରେ ବୁଡି ରହୁଥିଲେ, ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ବାବା, ବାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ବାବା, କର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ସେହିଭଳି ଲବଲୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହରେ ମଗ୍ନ ରହି ଯଦି କାହାକୁ ବି କିଛି ବି ଶବ୍ଦ କହିବ ତେବେ ସ୍ନେହର ଶବ୍ଦ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହରେ ବାନ୍ଧିଦେବ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଲବଲୀନ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରୁହ ତେବେ ଏହି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ଯାଦୁମନ୍ତ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ।